

1

A les sis en punt, es va obrir el teló del guinyol i un pagès amb unes galtes vermelles com uns tomàquets va entrar a l'hort tot xiulant. Portava un magalló a l'espatlla i va aturar-se al davant d'un presseguer molt gran que hi havia al bell mig de l'hort.

Els nens, de moment, no deien res.

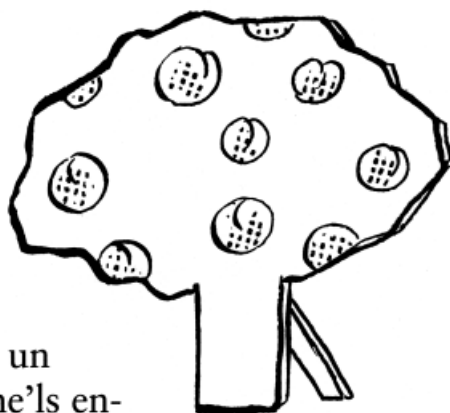
Com cada diumenge a l'hora de la funció, aquell presseguer feia goig de veure, ben carregat de préssecs.

El pagès es va girar cap als nens:

—Què, us agraden, els préssecs?

Uns van cridar que sí i els altres que no. Però semblava que a ell tampoc no li venia gaire d'aquí.

-A mi sí
que m'agra-
den. I mi-
reu quins
préssecs
més ma-
cos. Vaig a
casa a buscar un

bon cistell i me'ls en-
duré tots. Però, sobre-
tot, vigileu bé, eh?, que ningú no me'ls
toqui. Ja vigilareu?

-Sííí... -van cridar tots els nens.

-I si algú en vol agafar, em crideu de se-
guida: Pereeee... A veure com ho feu...?

-Pereeee.... -van cridar tots.

-Molt bé, així m'agrada...

I en Pere va quedar content i se'n va
anar cap a casa, amb el magalló a l'es-
patlla, tot xiulant la mateixa cançó que
quan havia arribat.

Ara els nens no veien ningú: només
l'hort, amb el presseguer al mig, i un bosc
al darrere. De cop, un dimoni, que esta-
va amagat darrere d'un arbre, va treure

un moment el cap i es va tornar a amagar de seguida.

No tots els nens el van veure, però alguns s'havien posat a cridar. El dimoni, en el seu amagatall, somreia de gust.

Llavors va arribar un altre home. Era un llenyataire i portava una destral.

—Que cansat que estic! —va dir, esbufegant—. Tot el matí fent llenya... Va, potser que segui una mica...

Però quan es va acostar al presseguer i va veure aquells préssecs, ja no es va voler asseure.

—Caram, tu, quin pressegam! Potser que n'agafi un...

—Nooo... —va sentir que deia un munt de nens al seu darrere.

El llenyataire es va girar.

—Com que no? Que no són bons?

—Sí —li van dir.

—I ja són madurs, oi?

—Sí...

–I algú se'ls ha de menjar?

–Sííí...

–Doncs, què crideu? Sabeu què? Demà, quan acabi de fer llenya i torni a passar per aquí, portaré un bon cabàs i me'ls enduré cap a casa. Suposo que ningú no els agafarà abans, oi? –I va girar-se cap als nens...– Que els vigilareu?

–Sí... No... Sí...

12

–En què quedem? Vigileu-los, eh...?

És que de vigilar-los ja els vigilaven, però ho feien per al Pere i no per a ell.

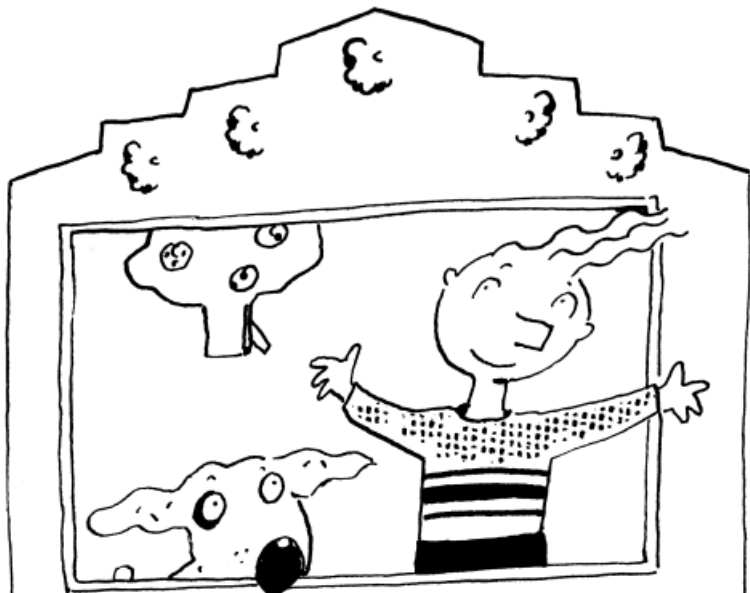
–Molt bé, doncs –va dir el llenyataire, tranquil. I va tornar a agafar la destal i se'n va anar tot content, pensant en els préssecs que tindria l'endemà.

Els nens es van treure un pes del damunt.

Al cap d'un moment, es van sentir uns lladrucs i va arribar un noi amb un gos al darrere, que anava saltant i bordant.

–Quiet, Raqui, quiet –li deia el noi.

Però el gos anava fent, fins que el noi es va girar i va veure el presseguer.

—Que ho veus, Raqui? Quin presseguer! I que bons que deuen ser, aquests préssecs. Potser que n'agafi un... —va dir, i s'hi va acostar.

—Nooo... —va sentir que deia un munt de nens darrere seu.

—Però... —va dir el noi, girant-se tot sorprès— però és que la boca se'm fa aigua, se'm desfà. Amb la set que tinc i aquests préssecs es veuen tan sucosos...

—Són d'en Pere —va cridar un nen.

—Ah... —va dir el noi, i es va quedar uns moments amb el cap cot. Quina llàstima, Raqui. Amb les ganes que en tinc... Però és clar, si són d'aquest Pere, no es deuen poder agafar...